

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem rozhodl v senátu složeném z předsedy Ing. Mgr. Martina Jakuba Bruse a soudců JUDr. Martiny Vernerové a JUDr. Jiřího Derfla ve věci

žalobce: **M. P.**, narozen X,
bytem X,
zastoupen JUDr. Jiřím Fílou, advokátem,
sídlem Závodní 391/96C, 360 06 Karlovy Vary,

proti

žalovanému: **Odvolací finanční ředitelství**,
sídlem Masarykova 427/31, 602 00 Brno,

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 16. 9. 2020, č. j. 33854/20/5300-21443-712875,

takto:

- I. Žaloba se **zamítá**.
- II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobce se žalobou podanou v zákonem stanovené lhůtě domáhal zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 16. 9. 2020, č. j. 33854/20/5300-21443-712875, kterým bylo zamítnuto žalobcovo odvolání a byly potvrzeny dodatečné platební výměry Finančního úřadu pro Ústecký kraj (dále jen „správce daně“) ze dne 21. 9. 2018. Těmito dodatečnými platebními výměry správce daně podle zákona č. 235/2004 Sb., o dani z přidané hodnoty, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o DPH“) a podle § 147 a § 143 zákona č. 280/2009

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

Sb., daňový řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „daňový řád“) doměřil žalobci daň z přidané hodnoty (dále jen „DPH“) a uložil mu povinnost uhradit penále, a to výměrem č. j. 2117727/18/2508-50523-501392 DPH za únor 2014 ve výši 6 184 Kč a penále 1 236 Kč, výměrem č. j. 2117728/18/2508-50523-501392 DPH za březen 2014 ve výši 168 384 Kč a penále 33 676 Kč, výměrem č. j. 2117741/18/2508-50523-501392 DPH za duben 2014 ve výši 134 829 Kč a penále 26 965 Kč, výměrem č. j. 2117756/18/2508-50523-501392 DPH za květen 2014 ve výši 6 994 Kč a penále 1 398 Kč, výměrem č. j. 2117769/18/2508-50523-501392 DPH za červen 2014 ve výši 150 772 Kč a penále 30 154 Kč, výměrem č. j. 2117852/18/2508-50523-501392 DPH za červenec 2014 ve výši 50 046 Kč a penále 10 009 Kč, výměrem č. j. 2117881/18/2508-50523-501392 DPH za srpen 2014 ve výši 37 634 Kč a penále 7 526 Kč a výměrem č. j. 2117908/18/2508-50523-501392 DPH za září 2014 ve výši 26 265 Kč a penále 5 253 Kč. Žalobce se současně v žalobě domáhal toho, aby soud uložil žalovanému povinnost nahradit žalobci náklady soudního řízení.

Žaloba

2. V žalobě žalobce namítal, že napadené rozhodnutí i dodatečné platební výměry jsou nezákonné pro rozpor s daňovým řádem a zákonem o DPH. Konstatoval, že daňové orgány neúplně zjistily skutkový stav, nesprávně vyhodnotily provedené důkazní prostředky, jejich rozhodnutí jsou nepřezkoumatelná a rozhodnutí žalovaného spočívá na nesprávném právním posouzení věci.
3. Žalobce byl přesvědčen o tom, že prokázal svá tvrzení týkající se zdanitelných plnění přijatých od společnosti Staracer s. r. o. Podle žalobce z jednotlivých důkazů (zejména listin) provedených v daňovém řízení vyplynulo, že společnost Staracer s. r. o. poskytla žalobci plnění, za která žalobce zaplatil. Podotkl, že spolupráci s touto společností doložil smlouvou o dílo ze dne 9. 1. 2012 uzavřenou mezi žalobcem a společností Staracer s. r. o., dodatkem č. 1 ke smlouvě o dílo ze dne 31. 3. 2012 uzavřené mezi žalobcem a společností ORGREZ, a. s., rámcovou smlouvou o dílo ze dne 25. 1. 2012 uzavřenou mezi žalobcem a společností Staracer s. r. o., rámcovou smlouvou o dílo ze dne 12. 11. 2012 uzavřenou mezi žalobcem a společností Staracer s. r. o., fakturami za přijaté služby (včetně objednávek, předávacích protokolů, zjišťovacích protokolů o provedených pracích a dodávkách) a pokladními doklady. Zmíněné faktury včetně objednávek, předávacích protokolů, zjišťovacích protokolů o provedených pracích a dodávkách podle žalobce prokazují, že jako subdodavatel poskytoval služby a plnění společností ORGREZ, a. s., UNIPETROL RPA, s. r. o., a ČEZ, a. s., s tím, že toto plnění pro žalobce zajišťoval jeho subdodavatel – společnost Staracer s. r. o. Spolupráce se společností Staracer s. r. o. byla podle žalobce potvrzena i výpovědí jejího jednatele P. E., který potvrdil rovněž přijetí jednotlivých plateb a provádění prací prostřednictvím zaměstnanců slovenské společnosti. Výpověď tohoto svědka označil žalobce za věrohodnou a dodal, že svědek si toliko nemohl vzpomenout na název slovenské společnosti, neodmítl jej však sdělit. Žalobce konstatoval, že od P. E. zjistil a daňovým orgánům sdělil, že se jednalo o společnost PCs Group, s. r. o., sídlící v Košicích, a žalovaný se poté bezvysledně snažil vyslechnout jejího jednatele I. Š. Podle žalobce měl žalovaný či správce daně opětovně vyslechnout svědka P. E. a ověřit si u něj, že společnost Staracer s. r. o. spolupracovala se společností PCs Group, s. r. o., a vyzvat společnost Staracer s. r. o., aby doložila listiny tuto spolupráci dokazující. Žalobce zdůraznil, že mu nemůže jít k tíži, že některé navržené důkazní prostředky bez jeho zavinění nemohly být provedeny, že uvedené dvě společnosti jsou nekontaktní a že neposkytly správci daně potřebnou součinnost, a nemůže být odpovědný za konání či nekonání jiného daňového subjektu, za který není oprávněn jednat, zastupovat jej. Dodal, Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

že ačkoli nepředložil správci daně požadované doklady, je z jednotlivých dokladů, které měl správce daně k dispozici, zřejmé, že žalobce v rámci své podnikatelské činnosti spolupracoval se společností Staracer s. r. o., přijal od ní fakturované služby, za které řádně zaplatil, a že subdodavatelem této společnosti byla společnost PCs Group, s. r. o. Z daňového dokladu č. 42072014 (p/421), který předložil v odvolacím řízení, podle žalobce vyplývá, co bylo předmětem plnění přijatého od společnosti Staracer s. r. o. s tím, že tento popis odpovídá požadavku § 29 odst. 1 písm. f) zákona o DPH.

4. Žalobce byl přesvědčen o tom, že mu v souvislosti s plněními přijatými od společnosti METALL FOX TRADE s. r. o. vznikl nárok na odpočet daně 277 610,76 Kč. Podle žalobce z jednotlivých důkazů (zejména listin) provedených v daňovém řízení vyplynulo, že mu tato společnost poskytla plnění, za která žalobce této společnosti zaplatil 1 321 956 Kč. Konstatoval, že v odvolacím řízení předložil příjmové pokladní doklady prokazující zaplacení 1 000 196 Kč (19 200 Kč k daňovému dokladu č. 31032014 ze dne 25. 4. 2014, 300 000 Kč k daňovému dokladu č. 48042014 ze dne 23. 5. 2014, 300 000 Kč k daňovému dokladu č. 19062014 ze dne 24. 6. 2014, 290 500 Kč k daňovému dokladu č. 19062014 ze dne 30. 6. 2014 a 90 496 Kč k daňovému dokladu č. 18062014 ze dne 24. 7. 2014). Daňové orgány podle žalobce pochybily tím, že nevyslechly jednatele společnosti METALL FOX TRADE s. r. o. T. N. aj. P., který byl kontaktní, tudíž se správce daně měl snažit jej opětovně předvolat.
5. K přijatým platbám za únor až prosinec 2014 žalobce uvedl, že nesouhlasí se závěrem žalovaného o povinnosti uhradit DPH u plateb PAYPAL PTE LTD a u plateb prostřednictvím České pošty, s. p. ve výši 27 739,20 Kč. Zdůraznil, že účet č. X je jeho soukromým účtem, na který přicházely i platby související s jeho podnikatelskou činností, přičemž se jednalo rovněž o platby v rámci aplikace PAYPAL.
6. Žalobce nesouhlasil s tím, že daňové orgány neuznaly odpočet daně ve výši 23 995,83 Kč za nákup movitých věcí vyjmenovaných v kontrolním zjištění č. 6 a ve výši 2 200,67 Kč za nákup robotického vysavače, jehož koupi žalobce v odvolacím řízení prokázal předložením daňového dokladu č. 2201401891. Charakter těchto věcí podle žalobce odpovídá jeho podnikatelské činnosti s tím, že žalobci není známo, jakým jiným způsobem by mohl toto prokázat. V této souvislosti žalobce odkázal na jednotlivé obory své činnosti (přípravné a dokončovací stavební práce, opravy a údržba potřeb pro domácnost, předmětů kulturní povahy, výrobků jemné mechaniky, optických přístrojů a měřidel, nakládání s odpady, skladování, balení zboží, manipulace s nákladem a technické činnosti v dopravě, projektování elektrických zařízení nebo testování, měření, analýzy a kontroly).

Vyjádření žalovaného k žalobě

7. Žalovaný ve svém vyjádření předeslal, že žalobní námitky jsou ve většině totožné s námitkami odvolacími, a proto odkázal na odůvodnění napadeného rozhodnutí. Připomněl průběh daňového řízení a konstatoval, že žalobce neunesl důkazní břemeno, neboť neprokázal v případě přijatých zdanitelných plnění splnění podmínek pro uplatnění nároku na odpočet daně v souladu s § 72 odst. 1 a § 73 odst. 1 zákona o DPH. Podle žalovaného dále žalobce porušil § 21 odst. 1 zákona o DPH tím, že nepřiznal daň z uskutečněných zdanitelných plnění. Podotkl, že pouhé tvrzení žalobce, které není podloženo důkazními prostředky, nemůže ve světle pochybností vyřčených správcem daně obstát a prokázat, že se deklarovaná plnění uskutečnila tak, jak tvrdí žalobce. Zdůraznil, že žalobce nedoložil takové důkazní prostředky, které by objasnilly všechny okolnosti obchodních vztahů se společnostmi METALL FOX TRADE s. r. o. a Staracer s. r. o. K Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

námítce, že správce daně měl opětovně vyslechnout jednatele společnosti Staracer s. r. o., žalovaný poznamenal, že to žalobce nenavrhl; výpověď tohoto svědka z jiného řízení žalobce nepopíral, proto nemůže jít správci daně k tíži, že tuto výpověď z jiného daňového řízení převzal. K tomu žalovaný odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu sp. zn. 1 Afs 100/2008. Žalovaný nesouhlasil s názorem žalobce, že se daňové orgány jím navrhovanými důkazními prostředky nezabývaly. Žalovaný připomněl, že u většiny plnění od společnosti Staracer s. r. o. žalobce nepředložil ani prvotní daňové doklady, tudíž nesplnil ani základní formální podmínku podle § 73 odst. 1 zákona o DPH. S odkazem na zásadu volného hodnocení důkazů a na rozsudek Nejvyššího správního soudu sp. zn. 5 Afs 104/2006 žalovaný konstatoval, že daňové orgány nevybočily ze zákonných mezí a postupovaly v souladu se základními zásadami daňového řízení i s právními předpisy.

8. Dále žalovaný připomněl rozvržení důkazního břemene a uvedl, že žalobce, jako subjekt znalý specifik podnikání v daném oboru, měl nad rámec svých běžných obchodních potřeb shromažďovat důkazy, kterými by prokázal, že k uskutečnění jím deklarovaných plnění skutečně došlo. Zároveň upozornil na § 34 zákona o DPH s tím, že daňový subjekt je povinen zajišťovat věrohodnost daňového dokladu, neporušenost jeho obsahu a jeho čitelnost; daňový doklad však není samostatný dokument, ale váže se k němu celá řada dalších dokladů a záznamů, které budou vytvářet ověřitelnou vazbu mezi dokladem a dodáním zboží či poskytnutím služby. Žalobcem předložené doklady podle žalovaného osvědčují možný obchodně závazkový vztah mezi žalobcem a jeho dodavatelem; existence těchto dokladů však neznačí, že tyto byly skutečně naplněny, a neprokazuje tudíž faktické uskutečnění zdanitelných plnění a jejich přijetí žalobcem. Žalovaný shrnul, že žalobce neprokázal, že jednotlivé služby byly provedeny tak, jak deklaruje na předložených daňových dokladech, nadto ani nebyl schopen tyto sám jakkoli specifikovat.
9. Podle žalovaného se daňový subjekt nemůže zbavit důkazního břemene ani s odkazem na vyhledávací povinnost správce daně upravenou v § 92 odst. 2 daňového řádu. K tomu upozornil na rozsudky Nejvyššího správního soudu sp. zn. 9 Afs 12/2013 a 1 Afs 54/2004. Žalovaný dále připomněl, že součástí žalobcovy důkazní povinnosti bylo také prokázání použití přijatých zdanitelných plnění v rámci jeho ekonomické činnosti; této povinnosti žalobce nedostál. Volba důkazních prostředků je podle žalovaného zcela na úvaze daňového subjektu a není povinností správce daně mu sdělovat, kterými důkazními prostředky případně může soulad daňových dokladů se skutečností prokázat. K tomu žalovaný odkázal na rozsudky Nejvyššího správního soudu sp. zn. 1 Afs 63/2009 a 9 Afs 57/2013 a dodal, že je zcela na daňovém subjektu, aby způsob svého podnikání a provádění a dokumentování obchodů uzpůsobil tak, aby byl schopen unést břemeno tvrzení i břemeno důkazní ohledně skutečností, které uvádí v daňovém přiznání.
10. K uplatněnému nároku na odpočet daně za nákup robotického vysavače žalovaný poznamenal, že žalobce v průběhu daňové kontroly nepředložil žádný daňový doklad; napravil to až v odvolacím řízení. Tím žalobce podle žalovaného unesl své primární důkazní břemeno a splnil podmínku § 73 odst. 1 zákona o DPH, nicméně neodstranil pochybnost založenou na tom, zda tento robotický vysavač použil pro účely své ekonomické činnosti. Žalovaný zdůraznil, že pouhé žalobcovo nepodložené tvrzení, že charakter robotického vysavače odpovídá podnikatelské činnosti, nemohlo pochybnosti správce daně vyvrátit. Žalovaný dodal, že správce daně nepřekročil hranice toho, co smí po daňových subjektech požadovat, neboť vyžadoval pouze prokázání zdanitelných plnění, o nichž žalobce tvrdil, že se uskutečnila. Navrhl zamítnutí žaloby pro nedůvodnost.

11. V doplňujícím vyjádření ze dne 21. 7. 2022 žalovaný uvedl, že žalobce v daňovém řízení nepředložil takové důkazní prostředky, které by odstranily pochybnosti o tom, že jím deklarovaná stav odpovídá realitě, zejména že plnění byla fakticky přijata od deklarovaných dodavatelů Staracer s. r. o. a METALL FOX TRADE s. r. o. U části plnění od společnosti Staracer s. r. o. žalobce nepředložil ani daňové doklady a v takovém případě podle žalovaného není důvod zkoumat splnění hmotněprávních podmínek pro přiznání nároku na odpočet daně. V případě přijatých zdanitelných plnění, u nichž žalobce daňový doklad od společnosti Staracer s. r. o. předložil, a zdanitelných plnění od společnosti METALL FOX TRADE s. r. o. označil žalovaný za spornou otázku to, zda žalobce deklarovaná plnění vůbec fakticky přijal a zda je použil v rámci své podnikatelské činnosti. Projednávaná věc podle žalovaného nenaplnuje problematiku rozsudku rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu sp. zn. 1 Afs 334/2017, neboť žalobce měl v průběhu daňové kontroly možnost prokázat, jaké osoby mu předmětná plnění poskytly, a sám žalobce ani nikdy netvrdil, že by předmětná plnění mohly poskytnout jiné osoby povinné k dani, než je osoba deklarovaného dodavatele uvedená na předložených daňových dokladech. Žalovaný poukázal na to, že hodnoty jednotlivých plnění nepřesáhly hodnotu 300 000 Kč a z povahy různorodých plnění nevyplývá, že by je žalobci musel poskytnout jeden dodavatel, který by se tak na základě předchozích plnění uskutečněných pro žalobce stal následně plátcem DPH. Zdůraznil, že v daném případě nepanovaly pochybnosti pouze o osobě deklarovaného dodavatele, ale také o faktické existenci přijatých zdanitelných plnění a jejich použití v rámci ekonomické činnosti. Závěrem odkázal na rozsudky Nejvyššího správního soudu sp. zn. 4 Afs 237/2021 a 10 Afs 66/2019.

Ústní jednání soudu

12. Při jednání soudu konaném dne 6. 9. 2022 právní zástupce žalobce setrval na podané žalobě, na důkazních návrzích obsažených v žalobě již netrval. Konstatoval, že žalobce splnil veškeré své zákonem dané povinnosti a řádně doložil veškeré listiny, z nichž jeho nárok vyplývá. Napadené rozhodnutí označil za nesprávné, neboť žalobce svůj nárok dostatečně tvrdil i prokázal, a to nejen po formální stránce (doložil formálně bezvadné doklady), ale i po stránce materiální.
13. Pověřená pracovnice žalovaného, která se v souladu s § 102a zákona č. 99/1963 Sb., občanský soudní řád, ve znění pozdějších předpisů účastnila soudního jednání prostřednictvím videokonference, při tomtéž jednání plně odkázala na písemné vyjádření k žalobě. Zdůraznila, že žalobce neunesl důkazní břemeno a neprokázal oprávněnost svých nároků na odpočet daně. Dodala, že napadené rozhodnutí není nezákonné a ob stojí i ve světle závěrů rozsudku Nejvyššího správního soudu ve věci Kemwater, neboť žalobci bylo vytýkáno jak neprokázání dodavatele, tak neprokázání dalších okolností rozhodných pro uznání nároku na odpočet daně.

Posouzení věci soudem

14. Napadené rozhodnutí soud přezkoumal v řízení podle části třetí hlavy druhé prvního dílu zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), který vychází z dispoziční zásady vyjádřené v § 71 odst. 1 písm. c), písm. d), odst. 2 věte druhé a třetí a v § 75 odst. 2 věte první s. ř. s. Z této zásady vyplývá, že soud přezkouvává zákonost rozhodnutí správního orgánu pouze v rozsahu, který žalobce uplatnil v žalobě nebo během dvouměsíční lhůty po oznámení napadeného rozhodnutí ve smyslu § 72 odst. 1 s. ř. s. Povinností žalobce je proto tvrdit, že rozhodnutí správního orgánu nebo jeho část

odporuje konkrétnímu zákonnému ustanovení, a toto tvrzení zdůvodnit. Nad rámec žalobních bodů musí soud přihlídnout toliko k vadám napadeného rozhodnutí, k nimž je nutno přihlížet bez návrhu, včetně prekluze daňové povinnosti, nebo které vyvolávají nicotnost napadeného rozhodnutí podle § 76 odst. 2 s. ř. s. Takové nedostatky však v projednávané věci nebyly zjištěny.

15. Na tomto místě soud předesílá, že po přezkoumání skutkového a právního stavu, po prostudování obsahu předloženého správního spisu a po uskutečněném ústním jednání dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.
16. Nejprve se soud zabýval námitkou nepřezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí, kterou však žalobce nijak blíže nespecifikoval. Soud v této souvislosti poukazuje na konstantní judikaturu Nejvyššího správního soudu, podle které platí, že *„[z] odůvodnění rozhodnutí správního orgánu musí být seznatelné, proč správní orgán považuje námitky účastníka za liché, mylné nebo vyvrácené, které skutečnosti vzal za podklad svého rozhodnutí, proč považuje skutečnosti předestírané účastníkem za nerozhodné, nesprávné nebo jinými řádně provedenými důkazy vyvrácené, podle které právní normy rozhodl, jakými úvahami se řídil při hodnocení důkazů a jaké úvahy jej vedly k uložení sankce v konkrétní výši“* (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 6. 2010, č. j. 9 As 66/2009-46, ze dne 4. 2. 2010, č. j. 7 Afs 1/2010-53, nebo ze dne 23. 7. 2009, č. j. 9 As 71/2008-109). Podle konstantní judikatury Nejvyššího správního soudu však zároveň po odvolacím orgánu nelze požadovat, aby se vyslovil ke každé větě uvedené v odvolání; plně postačí, pokud z jeho rozhodnutí bude zřejmé, na základě jakých skutečností rozhodoval a jakými úvahami se řídil (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 6. 2008, č. j. 8 As 13/2007-100). Těmto požadavkům žalovaný v projednávané věci dostal, neboť z jeho rozhodnutí je zřejmé, z jakých zjištění vycházel, jak o nich uvažoval a proč neakceptoval jednotlivé odvolací námitky. Podle názoru soudu je rovněž třeba zohlednit, že zrušení rozhodnutí pro nepřezkoumatelnost je vyhrazeno těm nejzávažnějším vadám rozhodnutí, kdy pro absenci důvodů či pro nesrozumitelnost rozhodnutí skutečně nelze meritorně přezkoumat (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 1. 2013, č. j. 1 Afs 92/2012-45, či ze dne 29. 6. 2017, č. j. 2 As 337/2016-64); taková situace však v projednávané věci nenastala. Soud proto uzavírá, že napadené rozhodnutí nepřezkoumatelností netrpí.
17. Žalobce dále v žalobě uplatnil řadu obecných námitek, když bez jakéhokoli upřesnění a bez vylíčení konkrétních skutkových souvislostí s jeho případem tvrdil, že napadené rozhodnutí i dodatečný platební výměr jsou nezákonné pro blíže nespecifikovaný rozpor s daňovým řádem a zákonem o DPH, že daňové orgány neúplně zjistily skutkový stav, nesprávně vyhodnotily provedené důkazní prostředky a že napadené rozhodnutí spočívá na nesprávném právním posouzení věci. Takovéto obecné námitky nemají kvalitu žalobních bodů, neboť každý žalobce je povinen vylíčit, jakých konkrétních nezákonných kroků, postupů, úkonů, úvah, hodnocení či závěrů se měl správní orgán vůči němu dopustit v procesu vydání napadeného rozhodnutí či přímo rozhodnutím samotným, a rovněž je povinen ozřejmit svůj právní náhled na to, proč se má jednat o nezákonnosti. Právní náhled na věc se přitom nemůže spokojit toliko s obecnými odkazy na určitá ustanovení zákona bez souvislosti se skutkovými výtkami (srov. rozsudek rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 12. 2005, č. j. 2 Azs 92/2005-58, publ. pod č. 835/2006 Sb. NSS). Obdobně např. v rozsudku ze dne 17. 2. 2006, č. j. 8 Azs 134/2005-44, Nejvyšší správní soud konstatoval, že za žalobní body nelze považovat ani prostý výčet paragrafů správního řádu, které údajně žalovaný porušil, ani jejich parafrázi bez jakékoli specifikace.

18. Předmětné obecné námitky žalobce tudíž nelze vypořádat jinak než obecným způsobem. Soud proto konstatuje, že po prostudování napadeného rozhodnutí i dodatečných platebních výměrů dospěl k závěru, že tato rozhodnutí nejsou v rozporu s daňovým řádem ani se zákonem o DPH, daňové orgány zjistily skutkový stav dostatečně, provedené důkazní prostředky vyhodnotily správně a věc po právní stránce správně posoudily.
19. Ve vztahu k dalším žalobním námitkám považuje soud za nezbytné připomenout základní principy dokazování v daňovém řízení. Důkazní břemeno mezi daňovým subjektem a správcem daně je v daňovém řízení rozvrženo nerovnoměrně ve prospěch správce daně. Při správě daní se neuplatňuje zásada vyhledávací tak jako zejména v trestním právu, což odpovídá faktu, že důkazní břemeno ohledně výše daně nenese stát, nýbrž daňový subjekt. Primární iniciativa tudíž přísluší daňovému subjektu, který v procesu dokazování vedeném správcem daně musí své břemeno unést. Správce daně je povinen prokazovat toliko skutečnosti uvedené v § 92 odst. 5 daňového řádu. Podle písmene c) tohoto ustanovení má správce daně povinnost dokázat existenci skutečností vyvracejících věrohodnost, průkaznost, správnost či úplnost povinných evidencí, účetních záznamů, jakož i jiných záznamů, listin a dalších důkazních prostředků uplatněných daňovým subjektem, přičemž pokud správce daně zjistí některou okolnost zpochybňující údaje uvedené v těchto dokumentech, přechází důkazní břemeno na daňový subjekt. Ten pak musí prokázat všechny skutečnosti, které je povinen uvádět v řádném daňovém tvrzení, dodatečném daňovém tvrzení a dalších podáních nebo k jejichž prokázání byl správcem daně v průběhu daňového řízení vyzván (srov. § 92 odst. 3 a 4 daňového řádu), resp. v průběhu daňové kontroly předložit důkazní prostředky prokazující jeho tvrzení [srov. § 86 odst. 3 písm. c) daňového řádu]. Daňový subjekt tedy musí prokázat svá tvrzení a za tímto účelem předložit důkazní prostředky či navrhnout jejich provedení. Pokud takové důkazy prokazují jeho tvrzení, přechází důkazní břemeno podle zmiňovaného § 92 odst. 5 písm. c) daňového řádu zpět na správce daně, v opačném případě platí, že daňový subjekt důkazní břemeno neunesl, a správce daně tak může rozhodnout v jeho neprospěch.
20. Unese-li správce daně své důkazní břemeno, je na daňovém subjektu, aby prokázal soulad účetnictví se skutečností, tj. aby setrval na svých původních tvrzeních a doložil, že přes vzniklé pochyby je jeho hospodaření průkazné, nebo aby naopak korigoval svá původní tvrzení, nabídl tvrzení nová, reflektující existenci pochyb o souladu účetnictví se skutečností, a tato svá revidovaná tvrzení náležitě prokázal. Důkazní prostředky zde budou spíše pocházet ze sféry mimo účetnictví a de facto nahradí či doplní nevěrohodné, neúplné, neprůkazné či nesprávné účetnictví. Z hlediska unesení důkazního břemene je tak nerozhodné, jaký počet či jaký druh účetních a jiných dokladů či evidencí byl předložen, neboť určujícím je pouze jejich obsah. K obdobným závěrům dospěl Nejvyšší správní soud např. v rozsudku ze dne 27. 2. 2014, č. j. 8 Afs 62/2013-37, v rozsudku ze dne 28. 4. 2005, č. j. 5 Afs 147/2004-89, publ. pod č. 618/2005 Sb. NSS, nebo v rozsudku ze dne 13. 4. 2004, č. j. 3 Afs 12/2003-277, publ. pod č. 666/2005 Sb. NSS. Povinností ani cílem správce daně tedy rozhodně není vyhledávat za daňový subjekt všechny možnosti, jimiž by tomuto subjektu daňovou povinnost snížil.
21. Toto nerovnoměrné rozvržení důkazního břemene mezi daňovým subjektem a správcem daně vychází z toho, že prioritním účelem daňového řízení je ochrana zájmu státu na řádném plnění daňových povinností ze strany daňových subjektů při zachování jejich práv a právem chráněných zájmů. Nerovnoměrné rozvržení důkazního břemene je přitom ústavně konformní, neboť je výrazem veřejného zájmu na správném stanovení a výběru daní. Navíc vychází ze zásady, podle níž nese důkazní břemeno k prokázání určité

skutečnosti ten, kdo ji tvrdí. Na rozdíl od jiných druhů řízení sice není věcí svobodné vůle daňového subjektu, zda určité skutečnosti ve vyměřovacím řízení uvede, či nikoli, neboť ho v něm stíhá povinnost tvrzení v podobě podání daňového přiznání, nicméně uvedená zásada je v modifikované podobě zachována i ve vyměřovacím řízení, jelikož také v něm se důkazní břemeno vztahuje pouze k prokázání skutečností vážících se k daňovému subjektu, který je uvedl v daňovém přiznání nebo je byl v něm povinen uvést. Jen daňový subjekt má totiž podrobné poznatky o veškeré své činnosti, příjmech a výdajích (srov. nálezy Ústavního soudu ze dne 1. 7. 2005, sp. zn. IV. ÚS 29/05, publ. pod č. 113/2006 Sbírky nálezů a usnesení Ústavního soudu).

22. Soud dále připomíná, že daňové řízení je založeno na prioritní povinnosti daňového subjektu dokazovat vše, co sám tvrdí (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 9. 2. 2005, č. j. 1 Afs 54/2004-125). Prokazování nároku na odpočet daně je primárně záležitostí dokladovou, současně je však třeba respektovat soulad skutečného stavu se stavem formálně právním. To znamená, že ani doklady se všemi požadovanými náležitostmi nemusí být podkladem pro stanovení DPH či uznání nároku na odpočet DPH, není-li prokázáno, že k uskutečnění zdanitelného plnění došlo tak, jak je v dokladech deklarováno, či nejsou-li splněny další zákonné podmínky pro jeho uplatnění. Ke stejnému závěru dospěl Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 25. 10. 2006, č. j. 2 Afs 7/2006-107, ve kterém uvedl: *„Prokazuje-li daňový subjekt nárok na nadměrný odpočet daně z přidané hodnoty formálně bezvadným daňovým dokladem, ale o faktickém stavu jsou pochybnosti, je součástí důkazní povinnosti daňového subjektu prokázání existence zdanitelného plnění.“*
23. Daň či nárok na odpočet DPH totiž nemají základ ve formálním dokladu, ale v existenci zdanitelného plnění jakožto předmětu daně (srov. § 2 zákona o DPH). Zákonný nárok na daň či její odpočet je podmíněn formálním vykázáním zdanitelného plnění se všemi náležitostmi, ale nikdy nemůže být přiznán v případě nevyvrácení pochybností o faktickém uskutečnění plnění. Zákon tedy nestojí na formálním vykázání zdanitelného plnění, ale na stavu faktickém. Jiný závěr by popíral smysl a účel zákona. Shodný názor vyslovil také Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 13. 8. 2008, č. j. 9 Afs 204/2007-72.
24. Výše uvedené závěry mají svůj odraz rovněž v judikatuře Ústavního soudu, který v nálezu ze dne 15. 5. 2001, sp. zn. IV. ÚS 402/99, vyslovil, že „... důkaz daňovým dokladem ... je pouze formálním důkazem dovršujícím hmotně právní aspekty skutečného provedení zdanitelného plnění. Jestliže zdanitelné plnění nebylo uskutečněno, nemůže být důkazní povinnost naplněna pouhým předložením, byť formálně správného, daňového dokladu. Daňový doklad, který jen simuluje (bez rozdílu, zda jde o simulaci absolutní či relativní) uskutečnění zdanitelného plnění, není relevantním důkazem a jeho předložení může vést k formulaci požadavku směřujícího k dokázání hmotně právního úkonu, tj. k důkazu existence zdanitelného plnění.“ Proto nemůže být jen samotné doložení po formální stránce bezvadného daňového dokladu dostatečným podkladem pro uznání nároku na odpočet daně, vždy musí být v prvé řadě fakticky podložen existujícím zdanitelným plněním.
25. V projednávané věci se pochybnosti správce daně týkaly celkem osmi oblastí, které jsou popsány pod body 1. až 8. výzvy k prokázání skutečností ze dne 11. 10. 2017, č. j. 2186745/17/2508-60563-507336. Žalobce v žalobě uplatnil pouze námitky vztahující se k bodům 2. a 4. (přijatá zdanitelná plnění od deklarovaného dodavatele Staracer s. r. o.), dále k bodu 3. (přijatá zdanitelná plnění od deklarovaného dodavatele METALL FOX TRADE s. r. o.), k bodu 5. (platby přijaté na účet), k bodu 7. (přijatá zdanitelná plnění za nákup zboží) a k bodu 8. (přijaté zdanitelné plnění za nákup robotického vysavače). K ostatním Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

pochybnostem správce daně neuplatnil žalobce v žalobě žádné námitky, proto se jimi soud blíže nezabýval.

26. Správce daně měl pochybnosti mimo jiné o tom, zda žalobce splnil formální podmínky pro uplatnění nároku na odpočet daně v souladu s § 73 odst. 1 zákona o DPH a dále zda fakticky přijal zdanitelná plnění od deklarovaných dodavatelů Staracer s. r. o. a METALL FOX TRADE s. r. o. a že tato zdanitelná plnění použil v rámci svých ekonomických činností pro účely uskutečňování plnění uvedených v § 72 odst. 1 zákona o DPH. Další pochybnosti měl správce daně o tom, zda žalobce v daňovém přiznání k DPH uvedl uskutečněná zdanitelná plnění ve správné výši. Ve vztahu k přijatým zdanitelným plněním za nákup zboží a za nákup robotického vysavače měl správce daně pochybnosti o tom, zda žalobce tato plnění použil v rámci svých ekonomických činností pro účely uskutečňování plnění uvedených v § 72 odst. 1 zákona o DPH.
27. V návaznosti na předmětné pochybnosti vydal správce daně výzvu k prokázání skutečností ze dne 11. 10. 2017, kterou žalobce vyzval, aby ve lhůtě patnácti dnů od doručení výzvy mimo jiné prokázal a věrohodnými důkazními prostředky doložil, že
 - zdanitelná plnění od dodavatele Staracer s. r. o. deklarovaná na daňových dokladech konkrétně označených ve výzvě fakticky přijal od tohoto dodavatele a že tato plnění použil v rámci svých ekonomických činností pro účely uskutečňování plnění uvedených v § 72 odst. 1 zákona o DPH; současně byl žalobce vyzván, aby předložil příslušné daňové doklady a doklady o jejich úhradě (srov. bod 2. výzvy);
 - zdanitelná plnění deklarovaná na daňových dokladech konkrétně označených ve výzvě a vystavených dodavatelem METALL FOX TRADE s. r. o. fakticky přijal, a to od zmíněného dodavatele, a že tato plnění použil v rámci svých ekonomických činností pro účely uskutečňování plnění uvedených v § 72 odst. 1 zákona o DPH; současně byl žalobce vyzván, aby předložil doklady o jejich úhradě (srov. bod 3. výzvy);
 - zdanitelné plnění deklarované na daňovém dokladu č. p/490.1 ze dne 24. 9. 2014 vystaveném dodavatelem Staracer s. r. o. fakticky přijal, a to od zmíněného dodavatele, a že toto plnění použil v rámci svých ekonomických činností pro účely uskutečňování plnění uvedených v § 72 odst. 1 zákona o DPH (srov. bod 4. výzvy);
 - u plateb v celkové výši 734 508 Kč konkrétně označených ve výzvě a přijatých na jeho bankovní účet č. X v roce 2014 byla splněna povinnost přiznat daň, případně že tyto přijaté platby nejsou předmětem daně podle § 2 zákona o DPH nebo jsou od této daně osvobozeny podle § 51 až § 71 zákona o DPH (srov. bod 5. výzvy);
 - zdanitelná plnění za nákup zboží ve výzvě konkrétně označeného sloužila pro uskutečnění ekonomické činnosti v souladu s § 72 odst. 1 zákona o DPH, a to pro účely uskutečňování plnění uvedených v § 72 odst. 2 zákona o DPH (srov. bod 7. výzvy);
 - zdanitelné plnění za nákup robotického vysavače fakticky přijal a použil v rámci svých ekonomických činností pro účely uskutečňování plnění uvedených v § 72 odst. 1 zákona o DPH; současně byl žalobce vyzván, aby předložil příslušný daňový doklad a doklad o jeho úhradě (srov. bod 8. výzvy).
28. Nejprve se soud zaměřil na přijatá zdanitelná plnění od deklarovaného dodavatele Staracer s. r. o. (bod 2. výzvy, resp. zprávy o daňové kontrole). Zde správce daně poukázal na to, že žalobce vůbec nepředložil příslušné daňové doklady (č. p/185, p/186, p/187, p/308, p/369, p/421, p/455 a p/500), tudíž správci daně vznikly pochybnosti o splnění povinnosti vyplývající z § 73 odst. 1 písm. a) zákona o DPH, tj. povinnosti mít daňový doklad. Na předmětnou výzvu k prokázání skutečností žalobce nereagoval, proto správce daně ve Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

zpráve o daňové kontrole uzavřel, že v případě těchto zdanitelných plnění žalobce neprokázal splnění formální podmínky pro uplatnění nároku na odpočet daně v souladu s § 73 odst. 1 zákona o DPH (nepředložil daňové doklady v celkové výši základu daně 1 194 399,60 Kč, DPH v základní sazbě 250 825,40 Kč) a porušil též § 72 odst. 1 zákona o DPH, neboť neprokázal, že předmětná zdanitelná plnění fakticky přijal, a to od dodavatele deklarovaného na daňových dokladech, a že je použil v rámci svých ekonomických činností. Navzdory další výzvě k prokázání skutečností ze dne 8. 11. 2018, kterou správce daně vydal v reakci na podané odvolání a v níž opětovně požadoval předložení zmíněných daňových dokladů, žalobce později v průběhu odvolacího řízení doložil pouze jeden z nich (č. p/421). Žalovaný proto v seznámení se zjištěnými skutečnostmi a výzvě k vyjádření se v rámci odvolacího řízení ze dne 6. 5. 2020 zopakoval, že u ostatních sedmi zdanitelných plnění žalobce nesplnil podmínky § 72 odst. 1 a § 73 odst. 1 zákona o DPH, a dále uvedl, že doložením daňového dokladu č. p/421 žalobce splnil toliko formální podmínku pro uplatnění nároku na odpočet daně, nicméně tento daňový doklad postrádá náležitost podle § 29 odst. 1 písm. f) zákona o DPH – rozsah plnění, což žalobce nedoložil ani jiným způsobem, tudíž předložený doklad nelze osvědčit jako daňový doklad ve smyslu § 73 zákona o DPH; současně žalovaný odkázal na argumentaci vztahující se k bodu 4. výzvy.

29. Poté se soud zabýval přijatým zdanitelným plněním deklarovaným na daňovém dokladu č. p/490.1 ze dne 24. 9. 2014 vystaveném dodavatelem Staracer s. r. o. (bod 4. výzvy, resp. zprávy o daňové kontrole). Již ve zmíněné výzvě správce daně konstatoval, že na tomto daňovém dokladu není žádný odkaz na objednávku, smlouvu, popř. dodací list, předávací protokol apod. Předmět plnění (natěračské práce v září 2014 – na dálkovodu C4 frakce – Kopistská výsypka – areál UNP) je podle správce daně všeobecný, nekonkrétní, není zřejmé, kde přesně byly práce provedeny, v jakém rozsahu, a není zřejmá vazba na ekonomickou činnost žalobce. Proto správci daně vznikly pochybnosti o tom, zda žalobce toto zdanitelné plnění fakticky přijal, zda je přijal od deklarovaného dodavatele a zda je použil v rámci svých ekonomických činností.
30. Na předmětnou výzvu k prokázání skutečností žalobce nereagoval, proto správce daně vycházel pouze z toho, co sám zjistil v průběhu daňové kontroly a v jiných řízeních vedených se žalobcem, a to v rámci daňové kontroly DPH za zdaňovací období 3. a 4. čtvrtletí 2012 a 4. čtvrtletí 2013 a daně z příjmů fyzických osob za rok 2012, včetně navazujících odvolacích řízení. Tyto poznatky správce daně shrnul ve výsledku kontrolního zjištění, se kterým právního zástupce žalobce seznámil dne 14. 9. 2018, a ve zprávě o daňové kontrole projednané s právním zástupcem žalobce téhož dne. Správce daně především upozornil na svědeckou výpověď jednatele společnosti Staracer s. r. o. P. E., který sice potvrdil spolupráci se žalobcem od roku 2012 do roku 2014 nebo 2015 ovšem s tím, že tato spolupráce spočívala ve formě zprostředkování služeb mezi žalobcem a neidentifikovanou společností z Košic; práce tedy měla provést třetí osoba, která v rámci daňových kontrol nebyla správci daně identifikována. Dále správce daně poukázal na výzvu k poskytnutí údajů v souladu s § 57 daňového řádu adresovanou společnosti Staracer s. r. o., která však nereagovala. Společnost UNIPETROL RPA, s. r. o., správci daně na jeho výzvu předložila řadu podkladů, z nichž vyplynulo, že vstupní kartou do areálu CHEMPARK Záluží disponoval žalobce a jeho zaměstnanec J. S., podle správce daně zřejmě z důvodu, že část zakázky zajišťovali; neexistují však informace o tom, že by pro vstup do areálu CHEMPARK Záluží za účelem poskytnutí prací byly vystaveny vstupní karty pro společnost Staracer s. r. o. a její zaměstnance, případně pro společnost PCs Group, s. r. o., (tj. společnost z Košic) a její zaměstnance. Také společnost ČEZ, a. s., na

výzvu správce daně sdělila, že společnosti Staracer s. r. o. a PCs Group, s. r. o., nejsou jejími přímými dodavateli a ČEZ, a. s., nemá žádné informace o vstupech těchto společností (jejich zaměstnanců) do areálů elektráren Ledvice, Počerady, Pruněřov 1 a 2, Tisová a Tušimice. Správce daně rovněž nepřehlédl, že společnost Staracer s. r. o. je nekontaktní, neplní své daňové povinnosti, a ani místně příslušný správce daně (Finanční úřad pro hlavní město Prahu) nedisponuje žádnými písemnostmi, které by prokazovaly spolupráci mezi společnostmi Staracer s. r. o. a PCs Group, s. r. o. Z mezinárodního dožádání informací o společnosti PCs Group, s. r. o., dále vyplynulo, že společnost je nekontaktní a neplní si své daňové povinnosti, poslední daňové přiznání k dani z příjmů právnických osob podala za rok 2009 a k DPH za 2. čtvrtletí 2010. Správce daně zároveň poukázal na opakované marné pokusy o výslech jednatele společnosti PCs Group, s. r. o., I. Š., který se na předvolání opakovaně bez omluvy nedostavil, a nepodařilo se jej ani předvést. Vycházeje z těchto zjištění správce daně shrnul, že jeho pochybnosti nebyly odstraněny a nadále platí, že žalobce neprokázal oprávněnost uplatněného nároku na odpočet daně na základě daňového dokladu č. p/490.1.

31. Pokud jde o přijatá zdanitelná plnění od deklarovaného dodavatele METALL FOX TRADE s. r. o. (bod 3. výzvy, resp. zprávy o daňové kontrole), správce daně ve výzvě k prokázání skutečností ze dne 11. 10. 2017 upozornil na skutečnost, že daňové doklady neobsahují odkaz na objednávku, smlouvu, dodací list či předávací protokol. Konstatoval, že předmět dodání na jednotlivých daňových dokladech (č. F/66 a č. F/77: natěračské práce VNR výroba čpavku – areál UNP; č. F/68: demontáž a montáž lešení, odstávka VBU, výměna potrubí na mostě G a X, výměna potrubí na stavbě „200“, otápění etylénové jednotky; č. F/69: montáž a demontáž lešení pro rentgeny potrubí; č. F/70: vybudování čistící zóny – parking C) je všeobecný, nekonkrétní, není zřejmé, kde byly práce přesně provedeny, v jakém rozsahu, v jakém období se měly práce uskutečnit, a není zřejmá vazba na žalobcovu ekonomickou činnost. Ke čtyřem z pěti daňových dokladů žalobce zároveň nedoložil jejich úhradu. Vzhledem k tomu, že žalobce na citovanou výzvu nereagoval, správce daně zopakoval tyto závěry i ve zprávě o daňové kontrole a dodal, že žalobce neprokázal, že předmětná zdanitelná plnění fakticky přijal, a to od dodavatele deklarovaného na daňových dokladech, a že je použil v rámci svých ekonomických činností.
32. K platbám v celkové výši 734 508 Kč přijatým na žalobcův bankovní účet č. X v roce 2014 (bod 5. výzvy, resp. zprávy o daňové kontrole) správce daně uvedl, že tento bankovní účet žalobce v rámci registračních údajů k DPH označil za účet používaný pro svou ekonomickou činnost. Pochybnosti týkající se předmětných přijatých plateb dovodil správce daně z porovnání výpisu z bankovního účtu a předložené evidence pro účely DPH. Žalobce na předmětnou výzvu nereagoval. Správce daně ve zprávě o daňové kontrole konstatoval, že v průběhu daňové kontroly zjistil, že na bankovní účet č. X přicházely platby od žalobcových zákazníků za nákup zboží v jím provozovaném e-shopu www.prochymodel.cz a sám žalobce toto číslo účtu uvádí na daňových dokladech vystavených na prodej svého zboží. Správce daně dovodil, že platby přijaté z protiúčtu České pošty a PAYPAL PTE LTD jsou platbami souvisejícími s žalobcovou ekonomickou činností, jedná se o platby za zboží z e-shopu. Správce daně uzavřel, že u finančních prostředků ve výši 159 788 Kč nebyla splněna povinnost přiznat daň, přičemž tyto platby nebyly přijaty za plnění, která nejsou předmětem daně podle § 2 zákona o DPH nebo jsou od této daně osvobozena podle § 51 až § 71 zákona o DPH. Podle správce daně tedy

žalobce porušil § 21 odst. 1 zákona o DPH a zkrátil svou daňovou povinnost za zdaňovací období únor až prosinec 2014 o 27 739,20 Kč (základ daně 132 048,80 Kč).

33. Správce daně dále v bodu 7. výzvy k prokázání skutečností ze dne 11. 10. 2017 zpochybnil přijatá zdanitelná plnění za nákup zboží. Konstatoval, že v daňové evidenci ani na předložených fakturách nebyly blíže identifikovány předměty plnění, a proto využil internetový vyhledávač www.google.cz. Správce daně zjistil, že se jednalo o tablet Apple iPad Air Wi-Fi + Cellular 16 GB Space Grey a pouzdro Apple iPad Air Smart Cover Green (daňový doklad č. p/44, základ daně 13 585,95 Kč, DPH 2 853,05 Kč), dvě autokamery Blackvue DR500GW-HD (daňový doklad č. p/84, základ daně 11 618,19 Kč, DPH 2 439,81 Kč), dva notebooky NT303q7i Tablet PC Lenovo IdeaPad Yoga 2 Pro Silver Grey (daňový doklad č. p/92, základ daně 66 114,04 Kč, DPH 13 883,95 Kč), venkovní sloupové LED osvětlení Prebent s PIR, 4 W, 100 cm (daňový doklad č. p/287, základ daně 1 892,56 Kč, DPH 397,44 Kč), tyčový vysavač Rowenta Air Force Extreme (daňový doklad č. p/339, základ daně 5 518,71 Kč, DPH 1 159,29 Kč) a dva věžové ventilátory s časovačem (daňový doklad č. p/340, základ daně 1 477,60 Kč, DPH 310,40 Kč). Správce daně připomněl, že při jednání dne 16. 3. 2017 (tj. při zahájení daňové kontroly) žalobcův zástupce uvedl jako žalobcovu hlavní ekonomickou činnost v letech 2013 a 2014 zkoušky a analýzy vyhrazených technických zařízení s tím, že žalobce dále provozoval e-shop zaměřený na prodej letadel a součástek k letadlům a dronům. Správce daně uzavřel, že vzhledem k množství pořízené výpočetní techniky a dalšího zboží mu vznikly pochybnosti o tom, zda tato přijatá zdanitelná plnění použil v rámci svých ekonomických činností pro účely uskutečňování plnění uvedených v § 72 odst. 1 zákona o DPH. Za situace, kdy žalobce na citovanou výzvu nereagoval, správce daně zopakoval tyto závěry i ve zprávě o daňové kontrole ze dne 14. 9. 2018 (srov. bod 6. této zprávy).
34. Pokud jde o zdanitelné plnění za nákup robotického vysavače, správce daně v bodu 8. výzvy k prokázání skutečností ze dne 11. 10. 2017 upozornil na to, že žalobce nepředložil příslušný daňový doklad, tudíž správci daně vznikly pochybnosti o splnění povinnosti vyplývající z § 73 odst. 1 písm. a) zákona o DPH, tj. povinnosti mít daňový doklad. Zároveň správci daně vznikly pochybnosti o tom, zda žalobce předmětné plnění fakticky přijal, neboť nedoložil jeho úhradu. Na předmětnou výzvu k prokázání skutečností žalobce nereagoval, proto správce daně ve zprávě o daňové kontrole (srov. bod 7.) uzavřel, že porušil § 73 odst. 1 zákona o DPH (nepředložil daňový doklad) a porušil též § 72 odst. 1 zákona o DPH, neboť neprokázal, že předmětné zdanitelné plnění fakticky přijal a že je použil v rámci svých ekonomických činností.
35. Výše popsané pochybnosti správce daně soud shledal důvodnými, jednoznačně a srozumitelně formulovanými, logickými a rovněž řádně prokázanými. Správce daně tak unesl své důkazní břemeno ve smyslu § 92 odst. 5 písm. c) daňového řádu, když prokázal existenci důvodných pochybností o správnosti, věrohodnosti a průkaznosti evidence vedené žalobcem. Prokázáním těchto pochybností přešlo důkazní břemeno na žalobce, který tak byl povinen prokázat svá tvrzení uvedená v daňových přiznáních, resp. v dalších podáních, tj. že v daňových přiznáních uvedl všechna poskytnutá zdanitelná plnění a že v případě přijatých zdanitelných plnění splnil podmínky § 73 odst. 1 zákona o DPH (že má příslušné daňové doklady) a podmínky § 72 odst. 1 zákona o DPH (že plnění skutečně přijal, a to od deklarovaného dodavatele, a že je použil v rámci svých ekonomických činností). To znamená, že bylo povinností žalobce prokázat, že
- disponuje daňovými doklady na zdanitelná plnění přijatá od dodavatele Staracer s. r. o. a že tato plnění fakticky přijal od tohoto dodavatele a použil v rámci svých

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

ekonomických činností;

- skutečně přijal zdanitelná plnění deklarovaná na daňových dokladech vystavených dodavatelem METALL FOX TRADE s. r. o., a to od zmíněného dodavatele, a že tato plnění použil v rámci svých ekonomických činností;
- ve svých daňových přiznáních uvedl všechna poskytnutá zdanitelná plnění, tj. že platby přijaté na jeho bankovní účet č. X ve výši 159 788 Kč nesouvisí s jeho ekonomickou činností, byly přijaty za plnění, která nejsou předmětem DPH nebo jsou od této daně osvobozena;
- přijatá zdanitelná plnění za nákup správcem daně označeného zboží sloužila pro uskutečnění žalobcových ekonomických činností;
- disponuje daňovým dokladem na přijaté zdanitelné plnění za nákup robotického vysavače, že toto plnění fakticky přijal a použil v rámci svých ekonomických činností.

To ovšem žalobce neprokázal (na výzvu správce daně k prokázání skutečností dokonce po věcné stránce vůbec nereagoval), tedy své důkazní břemeno neunesl, a správce daně byl proto oprávněn rozhodnout v jeho neprospěch.

36. K jednotlivým žalobním námitkám soud nejprve předesílá, že žalobce byl v daňovém řízení mimořádně pasivní, zcela ignoroval výzvu správce daně k prokázání skutečností v rámci daňové kontroly, neprojevil zájem vyjádřit se k výsledku kontrolního zjištění a reagovat na něj důkazními návrhy a jeho první reálnou aktivitou bylo až podání odvolání proti dodatečným platebním výměrům. Popsaná pasivita žalobce je z pohledu soudu o to méně pochopitelná, že žalobce byl již v průběhu daňové kontroly zastoupen profesionálním zástupcem z řad advokátů. V důsledku této pasivity mohl správce daně v rámci daňové kontroly vycházet toliko ze svých zjištění z jiných daňových řízení vedených se žalobcem.
37. Žalobcovo tvrzení, že spolupráci se společností Staracer s. r. o. doložil smlouvou o dílo ze dne 9. 1. 2012 uzavřenou mezi žalobcem a společností Staracer s. r. o., dodatkem č. 1 ke smlouvě o dílo ze dne 31. 3. 2012 uzavřené mezi žalobcem a společností ORGREZ, a. s., rámcovou smlouvou o dílo ze dne 25. 1. 2012 uzavřenou mezi žalobcem a společností Staracer s. r. o., rámcovou smlouvou o dílo ze dne 12. 11. 2012 uzavřenou mezi žalobcem a společností Staracer s. r. o., fakturami za přijaté služby (včetně objednávek, předávacích protokolů, zjišťovacích protokolů o provedených pracích a dodávkách) a pokladními doklady, se podle zjištění soudu nezakládá na pravdě. Žalobce totiž v průběhu daňové kontroly správcem daně žádnou ze zmíněných listin nepředložil, a správce daně tak disponoval pouze jedním daňovým dokladem (č. p/490.1 – viz bod 4. výzvy, resp. zprávy o daňové kontrole) a s ním souvisejícím příjmovým pokladním dokladem potvrzujícím úhradu fakturované částky. V odvolacím řízení pak žalobce předložil toliko jeden z osmi chybějících daňových dokladů (jednalo se o doklad č. p/421 uvedený pod bodem 2. výzvy, resp. zprávy o daňové kontrole) a k němu též příjmový pokladní doklad potvrzující úhradu fakturované částky. Žádné smlouvy, objednávky, předávací protokoly ani zjišťovací protokoly žalobce v průběhu celého daňového řízení nepředložil, tudíž logicky těmito listinami nemohl spolupráci se společností Staracer s. r. o. prokázat.
38. Na okraj k tomu soud dodává, že s ohledem na správcem daně jednoznačně formulované, logické a řádně prokázané pochybnosti nejsou samotné smlouvy či rámcové smlouvy, na které žalobce odkazuje, způsobilé prokázat faktickou realizaci konkrétních zdanitelných plnění, neboť mohou prokázat toliko existenci závazkového vztahu mezi obchodními partnery, nikoli již to, zda se v rámci daného vztahu něco skutečně odehrálo. Větší důkazní potenciál by měly objednávky a předávací protokoly (samozřejmě společně se smlouvami a Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

daňovými doklady za předpokladu jejich vzájemného souladu a dostatečné specifikace předmětu plnění v těchto dokumentech), nicméně žádné takové listiny žalobce nepředložil.

39. Soud proto nepřisvědčil žalobcově námitce, že z jednotlivých důkazů (zejména listin) provedených v daňovém řízení vyplynulo, že společnost Staracer s. r. o. poskytla žalobci plnění, za která žalobce zaplatil, resp. že prokázal svá tvrzení týkající se zdanitelných plnění přijatých od společnosti Staracer s. r. o. Žalobce by si měl uvědomit, že z celkových devíti daňových dokladů od společnosti Staracer s. r. o., ze kterých uplatňoval nárok na odpočet DPH, předložil daňovým orgánům pouze dva (jeden z nich až v odvolacím řízení). U zbývajících sedmi žalobce nesplnil ani formální podmínku pro vznik nároku na odpočet daně stanovenou v § 73 odst. 1 písm. a) zákona o DPH, kterou je právě předložení daňového dokladu vztahujícího se ke zdanitelnému plnění, z něhož odvozoval svůj nárok na odpočet DPH.
40. Žalobce zároveň u žádného ze zmíněných devíti daňových dokladů od společnosti Staracer s. r. o. (body 2. a 4. výzvy, resp. zprávy o daňové kontrole) neprokázal ani splnění podmínek § 72 odst. 1 zákona o DPH, neboť neprokázal, že jednotlivá zdanitelná plnění fakticky přijal (v sedmi případech nedoložil ani jejich úhradu), že je přijal od deklarovaného dodavatele a že je použil pro uskutečnění svých ekonomických činností. V tomto směru soud plně odkazuje na výše citované pochybnosti správce daně týkající se výpovědi svědka P. E. (jednatele společnosti Staracer s. r. o.) vyslechnutého v jiném daňovém řízení vedeném se žalobcem; soud dodává, že v daňovém řízení, které vyústilo ve vydání napadeného rozhodnutí, žalobce výsledk tohoto svědka vůbec nenavrhl, pouze odkazoval na obsah jeho výpovědi, ze které dovozoval zcela nesprávné závěry. Žalobci lze přisvědčit v tom, že zmíněný svědek neodmítl sdělit název slovenské společnosti, která měla práce provádět, nicméně daňové orgány zcela správně vycházely z toho, že svědek tuto společnost neuměl identifikovat, tudíž jeho výpověď v tomto ohledu nic neprokazuje. Podle názoru soudu navíc žalobci nic nebránilo v tom, aby zmíněnému svědkovi při původním výsledku kladl otázky za účelem odstranění nejasností o průběhu celého obchodního vztahu, které z jeho výpovědi vyplynuly, a rozdílů oproti tomu, co sám žalobce doložil listinnými důkazy.
41. Namítá-li žalobce v žalobě, že daňové orgány měly svědka P. E. vyslechnout znovu a ověřit si u něj, že společnost Staracer s. r. o. spolupracovala se společností PCs Group, s. r. o., soud opakuje, že žalobce v tomto daňovém řízení vůbec výsledk zmíněného svědka nenavrhl, ačkoli mu v tom nic nebránilo a podle § 93 odst. 3 daňového řádu měl právo tento výsledek požadovat. I v tomto ohledu však žalobce zůstal nepochopitelně pasivním. Soud dále poznamenává, že s ohledem na zjištění týkající se neexistence vstupních karet pro subdodavatele společnosti Staracer s. r. o. by ani případné potvrzení ze strany svědka P. E., že společnost Staracer s. r. o. spolupracovala se společností PCs Group, s. r. o., nepostačovalo k prokázání toho, že žalobce skutečně přijal předmětná zdanitelná plnění od deklarovaného dodavatele Staracer s. r. o. tak, jak bylo uvedeno na předložených dvou daňových dokladech (nehledě k tomu, že dalších sedm daňových dokladů vůbec předloženo nebylo).
42. Vzhledem k tomu, že svědek P. E. vůbec nepotvrdil, že by společnost Staracer s. r. o. poskytla žalobci zdanitelná plnění uvedená na daňových dokladech touto společností vystavených, když podle svědka fungovala jen jako zprostředkovatel spolupráce s „firmou z Košic“, soud nesdílí přesvědčení žalobce, že by výpověď tohoto svědka postačovala k prokázání žalobcem uplatněného nároku na odpočet DPH.

43. Soud dále považuje za klíčové především zjištění správce daně, že zaměstnancům ani subdodavatelům společnosti Staracer s. r. o. nebyly vydány vstupní karty umožňující vstup do areálu CHEMPARK Záluží a do elektráren Ledvice, Počerady, Pruněrov 1 a 2, Tisová a Tušimice, kde měly být poskytnuty služby, na které vystavila společnost Staracer s. r. o. příslušné daňové doklady. Soud zdůrazňuje, že jednotlivé činnosti realizované na uvedených místech mohly vykonat toliko fyzické osoby disponující příslušnými vstupními kartami, což logicky vylučuje, že by je vykonal tvrzený slovenský subdodavatel společnosti Staracer s. r. o., případně společnost Staracer s. r. o. samotná (která navíc podle svědecké výpovědi svého jednatele P. E. neměla žádné zaměstnance).
44. Chtěl-li žalobce, který později doplnil své tvrzení v tom smyslu, že práce vykonávali zaměstnanci společnosti PCs Group, s. r. o., za dané situace unést své důkazní břemeno, měl primárně prokázat, že některý ze zaměstnanců společnosti PCs Group, s. r. o., disponoval zmíněnou vstupní kartou, případně že některá z osob disponujících vstupní kartou byla zaměstnancem společnosti PCs Group, s. r. o. Nic takového ovšem žalobce neprokázal, tudíž lze nadále vycházet z toho, že žalobce nemohl přijmout předmětné služby od společnosti Staracer s. r. o., neboť zaměstnanci ani subdodavatelé této společnosti neměli oprávnění ke vstupu do míst, kde měly být tyto služby žalobci poskytnuty. Na tomto závěru nemohou podle názoru soudu nic změnit ani žalobcem akcentované smlouvy, objednávky, předávací a zjišťovací protokoly, které ostatně žalobce ani nepředložil, ani dva žalobcem předložené daňové doklady neobsahující dostatečně konkrétní popis předmětu plnění (kde a kdy přesně byly práce provedeny a v jakém rozsahu). Stejně tak není způsobilé jakkoli ovlivnit uvedený závěr žalobcovo tvrzení, že služby od společnosti Staracer s. r. o. zaplatil (to ostatně formálně doložil jen ve dvou případech z devíti), neboť samotné zaplacení služeb, jejichž faktická realizace nebyla prokázána, rozhodně nepostačuje pro prokázání faktické realizace přijatých zdanitelných plnění.
45. Totéž podle názoru soudu platí i pro žalobcův požadavek, aby daňové orgány vyzvaly společnost Staracer s. r. o. k doložení listin prokazujících spolupráci se společností PCs Group, s. r. o. Soud nepřehlédl, že správce daně v jiném daňovém řízení vedeném se žalobcem vyzval společnost Staracer s. r. o. k poskytnutí údajů v souladu s § 57 daňového řádu, nicméně tato výzva zůstala bez odezvy. Správce daně se navíc – rovněž v jiném daňovém řízení vedeném se žalobcem – pokusil další informace o možné spolupráci zmíněných společností získat od místně příslušného správce daně (Finanční úřad pro hlavní město Prahu), ovšem ani ten nedisponoval žádnými doklady, které by spolupráci těchto společností prokázaly. Soud dodává, že případné prokázání spolupráce mezi těmito společnostmi rozhodně neprokazuje konkrétní zdanitelná plnění, a tudíž není způsobilé prokázat, že žalobce jednotlivá zdanitelná plnění deklarovaná na daňových dokladech vystavených dodavatelem Staracer s. r. o. fakticky přijal od zmíněného dodavatele, a zejména pak rozhodně neprokazuje, že žalobce tato zdanitelná plnění použil v rámci svých ekonomických činností v souladu s § 72 odst. 1 zákona o DPH.
46. K žalobcově námitce, že z daňového dokladu č. 42072014 (p/421) vyplývá, co bylo předmětem plnění přijatého od společnosti Staracer s. r. o., a že tento popis odpovídá požadavku § 29 odst. 1 písm. f) zákona o DPH, soud připomíná, že v tomto daňovém dokladu je rozsah a předmět plnění popsán takto: „*Běžná oprava analyzátorů kotlů K: 16,17,18,19,20 a ODS L1 + L2 před ODS na T700; „Lednice M&C; Čerpadlo HP-55“.* Uvedený daňový doklad tedy neobsahuje žádný údaj o tom, kde a kdy přesně byly tyto práce provedeny, ani z něj nevyplývá rozsah těchto prací (např. jejich časová náročnost).

Soud proto souhlasí s názorem daňových orgánů, že předmětný daňový doklad neodpovídá požadavkům stanoveným v § 29 odst. 1 písm. f) zákona o DPH, neboť neobsahuje řádně vymezený rozsah a předmět plnění. Zároveň i nadále platí, že k tomuto daňovému dokladu žalobce nedoložil žádnou smlouvu, objednávku či předávací protokol ani jakékoli jiné důkazní prostředky, tudíž neprokázal faktickou realizaci tohoto zdanitelného plnění, zároveň s ohledem na výše popsané pochybnosti neprokázal, že toto plnění přijal od společnosti Staracer s. r. o., a rozhodně pak nijak neprokázal jeho využití v rámci své ekonomické činnosti.

47. Vycházejí z uvedených zjištění soud uzavírá, že se žalobce mylí, pokud se domnívá, že z jednotlivých dokladů, které měl správce daně k dispozici, je zřejmé, že žalobce v rámci své podnikatelské činnosti spolupracoval se společností Staracer s. r. o., přijal od ní fakturované služby, za které řádně zaplatil, a že subdodavatelem této společnosti byla společnost PCs Group, s. r. o. Právě s ohledem na správcem daně popsané pochybnosti a výše vysvětlená pravidla rozvržení důkazního břemene v daňovém řízení podle názoru soudu žalobcem předložené doklady ani další doklady, které měl správce daně k dispozici, nejsou způsobilé dostatečně prokázat faktické přijetí zdanitelných plnění od společnosti Staracer s. r. o., nemluvě o prokázání toho, že tato plnění žalobce použil pro uskutečnění svých ekonomických činností. Žalobce tedy zjevně své důkazní břemeno neunesl a námitky tvrdící opak nejsou důvodné.
48. K žalobcovu tvrzení, že mu nemůže jít k tíži, že některé navržené důkazní prostředky bez jeho zavinění nemohly být provedeny, že společnosti Staracer s. r. o. a PCs Group, s. r. o., jsou nekontaktní a neposkytly správci daně potřebnou součinnost, a nemůže být odpovědný za konání či nekonání jiného daňového subjektu, za který není oprávněn jednat, soud zdůrazňuje, že žalobce by měl mít na paměti, že jej v daňovém řízení tíží důkazní břemeno ve vztahu k jeho daňovým tvrzením, tudíž by již při realizaci jakýchkoli obchodních transakcí měl brát v potaz skutečnost, že později může vyvstat potřeba jejich uskutečnění doložit. Bylo tedy ve vlastním zájmu žalobce, aby si – byť mu to žádný právní předpis výslovně neukládá a nemusí to být ani obvyklá praxe – průběžně shromažďoval podklady, které mu umožní prokázat oprávněnost nároku na odpočet DPH, resp. splnění podmínek stanovených v § 72 odst. 1 a § 73 odst. 1 zákona o DPH. Neprokázání těchto skutečností pak jde výhradně k tíži žalobce. Soud dodává, že daňové orgány vyvinuly maximální úsilí k tomu, aby vyslechly jednatele společnosti PCs Group, s. r. o., I. Š. (opakované předvolání, ověření místa trvalého bydliště, žádost o předvedení Policií České republiky a ověření, že dotyčný není ve výkonu vazby, trestu či zabezpečovací detence), a neuskutečnění tohoto výsledku tak nemůže být vnímáno jako pochybení daňových orgánů. Daňové orgány rovněž (byť v jiném daňovém řízení vedeném se žalobcem) řádně vyzvaly společnost Staracer s. r. o. i PCs Group, s. r. o., k poskytnutí součinnosti, avšak bez odezvy. Ani v tomto nespátňuje soud žádné pochybení na straně daňových orgánů. Jak již soud uvedl, bylo výhradně na žalobci, aby prokázal svá tvrzení, a mohl k tomu využít jakýchkoli důkazních prostředků.
49. Soud nepřisvědčil ani žalobcovu tvrzení, že z jednotlivých důkazů (zejména listin) provedených v daňovém řízení vyplynulo, že společnost METALL FOX TRADE s. r. o. poskytla žalobci plnění, za které žalobce této společnosti zaplatil 1 321 956 Kč. Žalobce sice v odvolacím řízení doložil úhradu všech faktur vystavených zmíněnou společností, nedoložil však faktické uskutečnění předmětných zdanitelných plnění, natožpak jejich uskutečnění deklarovaným dodavatelem a jejich použití v rámci svých ekonomických činností. I po doplnění dokazování v odvolacím řízení tak nadále platily všechny ostatní

výhrady, které v této souvislosti přednesl správce daně, tj. zejména že není zřejmé, kdy, kde a v jakém termínu byly práce přesně provedeny, a není zřejmá vazba na žalobcovu ekonomickou činnost. K prokázání těchto skutečností žalobce žádné důkazy nepředložil. S ohledem na tyto skutečnosti soud shledal, že žalobce neprokázal faktickou realizaci těchto zdanitelných plnění, jejich přijetí od deklarovaného dodavatele, ani jejich využití v rámci své ekonomické činnosti, tudíž neprokázal, že mu v souvislosti s plněními přijatými od společnosti METALL FOX TRADE s. r. o. vznikl jím tvrzený nárok na odpočet daně 277 610,76 Kč. Tato námitka proto není důvodná.

50. Pokud jde o údajné pochybení daňových orgánů spočívající v tom, že nevyslechly jednatele společnosti METALL FOX TRADE s. r. o. T. N. aj. P., soud konstatuje, že daňové orgány vyvinuly maximální úsilí k tomu, aby T. N. a J. P. vyslechly (opakované předvolání, zjišťování místa bydliště, v případě J. P. též žádost o předvedení Policií České republiky). Samotný žalobce přitom – ačkoli tvrdil, že se společností METALL FOX TRADE s. r. o. spolupracoval, a tudíž by měl mít kontakty na její jednatele – nevyvinul sebemenší snahu jejich účast při ústních jednáních, na kterých měli být vyslechnuti, zajistit. Úsilí daňových orgánů o provedení výsledku obou zmíněných jednatelů shledal soud dostatečným a opakuje, že bylo výhradně na žalobci, aby prokázal svá tvrzení, a mohl k tomu využít jakýchkoli důkazních prostředků.
51. Dále se soud zaměřil na námitky týkající se plateb přijatých na žalobcův bankovní účet. Soud připomíná, že žalobce se v žalobě omezil toliko na obecné vyjádření nesouhlasu se závěrem žalovaného a na prohlášení, že účet č. X je jeho soukromým účtem, na který přicházely i platby související s jeho podnikatelskou činností, přičemž se jednalo rovněž o platby v rámci aplikace PAYPAL. Takováto obecná a nepříliš srozumitelná námitka nemá kvalitu žalobního bodu, neboť z ní vůbec není zřejmé, co vlastně žalobce žalovanému vytýká. Soud proto toliko konstatuje, že správce daně jasně popsal své pochybnosti pramenící z porovnání výpisu z tohoto bankovního účtu, který žalobce v rámci registračních údajů k DPH označil za účet používaný pro svou ekonomickou činnost (to ostatně žalobce v žalobě nezpochybnil), a předložené evidence pro účely DPH. Správce daně zároveň podle názoru soudu logicky předpokládal, že platby přijaté z protiúčtu České pošty a PAYPAL PTE LTD jsou platbami souvisejícími s žalobcovou ekonomickou činností, jedná se o platby za zboží z e-shopu. Za dané procesní situace bylo na žalobci, aby prokázal, že předmětné platby byly jeho soukromými platbami, nesouvisely s jeho ekonomickou činností nebo byly přijaty za plnění, která nejsou předmětem DPH nebo jsou od této daně osvobozena. To však žalobce neprokázal a jeho pouhé nepodložené tvrzení na tom nemůže nic změnit. Předmětná žalobní námitka proto není důvodná.
52. K žalobcovu nesouhlasu s tím, že daňové orgány neuznaly odpočet daně ve výši 23 995,83 Kč za nákup movitých věcí vyjmenovaných pod bodem 7. výzvy k prokázání skutečností (resp. pod bodem 6. zprávy o daňové kontrole) a ve výši 2 200,67 Kč za nákup robotického vysavače, soud v souladu s daňovými orgány upozorňuje na skutečnost, že žalobce nijak neprokázal skutečnost, že tato přijatá zdanitelná plnění použil v rámci svých ekonomických činností pro účely uskutečňování plnění uvedených v § 72 odst. 1 zákona o DPH. Na tom nic nemění ani fakt, že žalobce v odvolacím řízení doložil koupi zmíněného robotického vysavače, tj. faktické přijetí tohoto zdanitelného plnění. Žalobce totiž zůstal toliko u nepodloženého tvrzení, že charakter těchto věcí odpovídá jeho podnikatelské činnosti, přičemž odkázal na jednotlivé obory své činnosti. S ohledem na výše uvedený výčet zakoupeného zboží (tablet, dvě autokamery, dva notebooky, venkovní sloupové osvětlení, tyčový vysavač, dva věžové ventilátory s časovačem a robotický vysavač) soud

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

sdílí pochybnosti daňových orgánů, zda žalobce skutečně tato přijatá zdanitelná plnění použil v rámci své ekonomické činnosti; ostatně sám žalobce ani blíže nespecifikoval, jak konkrétně měl uvedené zboží při své činnosti užívat. K prokázání oprávněnosti nároku na odpočet DPH přitom podle názoru soudu nepostačují pouhá, ničím nepodložená, a navíc toliko obecná žalobcova tvrzení, neboť tím by došlo k popření výše popsaného rozvržení důkazního břemene v daňovém řízení (srov. rozsudek Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 30. 3. 2015, č. j. 15 Af 388/2012-39). K žalobcově poznámce, že mu není známo, jak jinak by mohl toto prokázat, soud podotýká, že se žalobce o prokázání oprávněnosti tohoto svého nároku na odpočet DPH vůbec nepokusil a daňovým orgánům nic neukládá povinnost daňový subjekt (žalobce) poučovat o tom, jaké důkazní prostředky zvolit. Na okraj soud dodává, že v úvahu přicházely např. daňové doklady o žalobcem poskytnutých zdanitelných plněních, ze kterých by vyplývalo, že některé z uvedených movitých věcí musel použít, případně svědecké výpovědi apod. Nic takového ovšem žalobce v daňovém řízení nedoložil, ani nenavrhl provést, tudíž své důkazní břemeno neunesl. Ani tyto námitky proto soud neshledal důvodnými.

53. Pro úplnost soud dodává, že plně souhlasí s názorem žalovaného, že napadené rozhodnutí ob stojí i ve světle závěrů rozsudku rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 3. 2022, č. j. 1 Afs 334/2017-208, publ. pod č. 4336/2022 Sb. NSS, neboť v projednávané věci nebyly pochybnosti jen o osobě dodavatele, nýbrž také o faktické realizaci přijatých zdanitelných plnění a o jejich použití v rámci žalobcovy ekonomické činnosti.
54. Soud vyhodnotil žalobu v mezích uplatněných žalobních bodů jako zcela nedůvodnou, a proto ji podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.
55. O náhradě nákladů řízení rozhodl soud podle § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. Žalobce neměl ve věci úspěch a žalovanému žádné náklady nad rámec jeho běžné úřední činnosti nevznikly, ani jejich náhradu nepožadoval, proto soud vyslovil, že žádný z účastníků nemá na náhradu nákladů řízení právo.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat **kasační stížnost** ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, sídlem Moravské náměstí 611/6, 657 40 Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti **musí** být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Ústí nad Labem 6. září 2022

Ing. Mgr. Martin Jakub Brus, v. r.
předseda senátu